

La nova vella esquerra a Catalunya

Les Candidatures d'Unitat Popular i Podem representen dues esquerres absolutament antagòniques, històricament irreconciliables. Totes dues connecten amb la història de les esquerres catalanes, alhora que poen de models més recents i directes de les revoltes estudiantils i de la contracultura del decenni de 1960. Tot plegat s'amaneix de la vellalluita de la identitat catalana de sobreviure als debats ideològics globals, i atènyer els objectius del catalanisme, avui sortosament constituït quasi sense dubtes en independentisme.

Podem no és solament un espasme lerrouxista. Podem és un partit de centralisme democràtic, quadres, avantguarda, jerarquia, i estudiadíssimes estratègies electorals i de dinàmica de partits. Amb totes les diferències i prevencions possibles, és el que per a molts representava el PSUC de la Guerra Civil, oposat al POUM i a les forces de la CNT-FAI. Justament, la tradició de l'altra esquerra, la que va perdre el 1937, és la que, també amb moltes precaucions, entronca amb les CUP, que a més participen decisivament en l'independentisme català. Breu, Podem es prepara per al Palau d'Hivern de 1917, mentre que les CUP busquen les col·lectivitzacions de 1936.

Tant Catalunya com Espanya es troben abocades a una permanent invocació de situacions extremes de la Guerra Civil de 1936. Possiblement és causa de la síntesi que va ser de tots els conflictes, particulars i generals, que es van intentar de resoldre en aquella guerra. Tanmateix, com deia més amunt, la situació actual de Podem i les CUP és molt més deutora dels moviments d'esquerres del decenni de 1960. Un dels productes més impor-

tants de la contracultura dels seixanta no va ser, com s'ha fet creure, els hippies, sinó l'anomenada New Left –Nova Esquerra–. Inspirada per Herbert Marcuse, la New Left va viure un gran apogeu als campus universitaris dels Estats Units, i es va galvanitzar a través de la seva oposició a la Guerra del Vietnam. Si alguna cosa és profundament admirada, evocada i imitada des de la nova esquerra *millennial* americana és la nova esquerra *baby boomer*. Tota una declaració d'intencions, i també d'errors.

Un oblidat ideòleg i cronista de la revolució dels seixanta apareix per alligonar, ahir com avui, sobre aquests errors. Paul Goodman, multifacètic pensador anarquista jueu americà, va ser un dels primers artífexs ideològics de la contracultura estudiantil dels seixanta. Consistent i fidel al seu ideari anarquista, Goodman va establir una intensa connexió amb els *baby boomers* a partir de la publicació el 1960 del seu *Growing up absurd. Problems of*

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR,
UNIVERSITAT DE COLUMBIA

**Les CUP
i Podem
representen
dues
esquerres
antagòniques
i irreconciliables**

seixanta. El rebuig social, l'alienació del sistema i la deshumanització amb els quals el jovent s'havia d'enfrontar van ser una bona base per llançar un projecte anarquista. Això no obstant, l'ideal anàrquic de Goodman no era el de l'acostumada revolució anarquista amb altes dosis de violència. Goodman volia una reforma, una renovació total que retornés la humanitat als individus. Goodman reclamava una revolució que continués la tradició intel·lectual que culturalment s'heretava, i que la tradició significués la humanització social i de l'existència de l'individu. No perseguia el que moltes vegades l'anarquis-

youth in the organized society. La seva obra de crítica social ofería una elaborada resposta al creixent rebuig juvenil de la societat que els envoltava, i aviat es va convertir en llibre de capçalera dels estudiants als campus americans.

Goodman va gaudir d'una gran influència, respectabilitat i prestigi en la contracultura dels

me ibèric –i no tan ibèric– ha retratat com un nou començament. Goodman aspirava a incorporar els seus enemics a través del debat, i guanyar-los per a la causa dels estudiants. En un principi, per a Goodman els *boomers* eren el futur, un futur brillant en què la humanitat tingués autonomia plena per a la seva realització.

Però amb l'ofensiva del Tet de 1968 al Vietnam i l'augment de la violència i la repressió als campus americans la New Left es va anar desencantant progressivament amb el discurs de Goodman. Hi havia impaciència, però també la ignorància de la destrucció per la destrucció. Les genealogies intel·lectuals i d'erudició de Goodman eren rebutjades per estudiants radicalitzats. Calia una societat nova. I aquesta societat nova no cercava l'autonomia humana, sinó destruir l'ordre existent per un nou ordre: capgirar el poder sense dissoldre el poder. En la radicalització de la New Left va irrompre amb força el marxisme leninisme de tots els pelatges. Com Goodman assenyala, la revolució i la renovació social que ell esperava van descarrillar. L'any 1970 l'esquerra estatista, autoritària i violenta havia pres la contracultura dels campus universitaris americans. Goodman moria el 1972, crític amb el moviment que havia ajudat a construir.

Podem és una actualització d'aquella nova esquerra estatista i autoritària, de receptes conegudes. Per contra, les CUP, per molt de marxisme leninisme que corri per les seves assemblees, justament gràcies a aquestes assemblees i aquesta espurna llibertària encara representen l'estadi il·lusori i il·lusió de la contracultura dels primers anys del 1960. Ara caldrà esperar per veure quin rumb acaben prenent aquestes CUP.

PERE VIRGILI

CARTES I MISSATGES

'Ciutat morta': dret a saber

Commocionats tots pels continus casos de corrupció, tant política com econòmica, descoberts al nostre país, els ciutadans i els partits demanem transparència.

Aquesta és la situació en què estem quan el documental *Ciutat morta* ve a sacsejar-nos. No sé si el que s'hi narra servirà finalment per reobrir un cas –per ara sembla que no– que ja es va donar per tancat, però el que sí que és cert és que obre molts dubtes, ombres i inquietuds sobre alguns comportaments que cal aclarir.

Som en una etapa preelectoral de municipals, autonòmiques i generals de la màxima importància, i el futur votant té dret a saber en qui pot confiar i en qui no. El país ho demana.

JOAN LÓPEZ ROA

SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

La vergonya d'un espanyol que viu a Catalunya

Sento pena i vergonya, perquè ni Espanya és un país seriós ni Catalunya (en-

cara que pertanyi a Espanya, és un país) ho és. Si Espanya i Catalunya fossin països seriosos, partits polítics com el PP i el PSOE, i en l'àmbit català CiU, que han tingut greus problemes de corrupció que no han afectat tan sols unes quantes persones, sinó que en alguns casos territorials han afectat la mateixa estructura del partit (hi ha exemples de dificultat d'elecció d'alcalde en alguns municipis per la gran quantitat de membres imputats per corrupció), aquests partits, dic, en un país mínimament seriós haurien desaparegut, i un partit polític com Esquerra Unida tindria de cara a les pròximes eleccions una gran disminució en el nombre de vots a causa dels seus escàndols de corrupció en les caixes d'estalvis. També per la mateixa causa els sindicats UGT i CCOO haurien d'haver desaparegut de l'escena espanyola i altres sindicats estarien ocupant o a punt d'ocupar el seu lloc.

El que sí que és cert és que si hi ha un gran canvi polític a Espanya i desapareixen els partits que he esmentat abans el poble estarà donant dues lliçons al par-

tit que governi: u, que si és corrupte pot desaparèixer, i dos, que si no ho fa bé serà apartat del poder.

Per tant, demano des d'aquí als meus conciutadans que si no estan d'acord amb cap partit dels que es presenten a les eleccions no els votin i donin l'oportunitat a nous partits per governar, encara que no estiguin d'acord amb ells.

ERNESTO GARCÍA MONTESERÍN

BARCELONA

La millora econòmica

La insistència del president Rajoy a deixar clar que, "en molts aspectes, la crisi és història del passat" no està avalada només pel desig electoral que la societat espanyola percebi un canvi en la marxa de l'economia.

Hi ha dades evidents que torna el creixement, tot i que encara tinguem altes taxes d'atur.

El servei d'estudis de la Fundació de les Caixes d'Estalvis ha revisat la seva previsió de creixement per a aquest any. Gràcies als baixos tipus d'interès, a la caiguda del preu del petroli, a l'augment

del consum, a la tendència de creació d'ocupació i a la confiança que està generant el sostingut increment del producte interior brut, la previsió del creixement arriba al 2,4%, una xifra superior a l'anunciada pel govern espanyol.

Però aquest escenari es produeix en un entorn de debilitat del continent europeu, que en conjunt no sembla que hagi de créixer més d'un 0,7%. Una Europa que no acaba de resoldre els seus problemes i que no aconsegueix que flueixi el crèdit.

Per això, i perquè hi ha molta gent que ho està passant molt malament, no es pot fer un discurs triomfalista. La lluita contra l'atur ha de ser per als polítics –per a tots els polítics– i per al conjunt de la societat la tasca prioritària.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ

GIRONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

